

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการถูกคุกคามผ่านทางโทรศัพท์ในประเทศไทย” ผู้ศึกษาวิจัยได้แบ่งการนำเสนอเนื้อหาในบทที่ 2 ออกเป็น 6 หัวข้อ เพื่อนำเสนอให้เห็นถึงข้อมูลที่ค้นพบในเอกสาร ตำรา ผลงานวิชาการและผลงานวิจัยต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความหมายและรูปแบบของการกระทำที่มีลักษณะเป็นการคุกคามทางโทรศัพท์ เหตุที่ทำให้เกิดการคุกคามทางโทรศัพท์ ผลกระทบที่เกิดจากการถูกคุกคามทางโทรศัพท์ แนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุนการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางโทรศัพท์ แนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุนการใช้มาตรการทางอาญาต่อผู้กระทำการคุกคามทางโทรศัพท์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้ถูกคุกคามทางโทรศัพท์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายและรูปแบบของการกระทำที่มีลักษณะเป็นการคุกคามทางโทรศัพท์

ในขณะที่พัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โทรศัพท์เคลื่อนที่ กำลังได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่มีคุณประโยชน์ในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสังคม กลับมีบุคคลจำนวนไม่น้อยที่นำพัฒนาการและความสะดวกสบายของการใช้โทรศัพท์ดังกล่าวไปใช้ในทางที่เป็นโทษ ทำการการรบกวน คุกคามขัดสิทธิของผู้อื่นเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองในรูปแบบต่างๆ อันเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพในการดำรงชีวิตโดยปกติสุขของผู้ถูกรบกวน โดยอาศัยช่องว่างของการสื่อสารที่ไม่ปรากฏภาพผู้ส่งสารของโทรศัพท์เป็นเครื่องมือเพราะเชื่อมั่นว่าผู้ถูกรบกวนซึ่งเป็นผู้รับสารจะไม่สามารถติดตามทราบ และการจะระบุตัวผู้กระทำหรือ ผู้ส่งสารไม่สามารถทำได้โดยง่าย จนกระทั่งหลายประเทศต้องกำหนดให้การคุกคามทางโทรศัพท์เป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งที่ผู้กระทำต้องรับโทษในทางอาญา ในหัวข้อนี้จะได้กล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวข้องกับการใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการคุกคามบุคคลอื่นดังกล่าว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของการคุกคาม

คำว่า “การคุกคาม” หรือ “Harassment” ในภาษาอังกฤษนั้น เกิดขึ้นในช่วงปีค.ศ.1681 เป็นคำยืมมาจากคำว่า “Harassement” ในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งหมายถึงการทำให้ทรมาน การรบกวน การก่อกวน การทำให้ไม่สบายใจ (Amyot, 1572:181) โดยในภาษาฝรั่งเศสนั้นคำว่า “Harasser” เป็นคำกริยาเกิดขึ้นและปรากฏหลักฐานในช่วงปีค.ศ.1609 ใน Thucydides’ History of War การแปลเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์สงครามกรีก และโรมันเป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งผู้

แปลได้ใช้คำว่า "Harasser" ในความหมายของการทำให้หมดแรง ทำให้เหนื่อยล้าโดยการจู่โจมซ้ำๆ (Lescarbot, 1609: 479)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของ "การคุกคาม" ไว้ว่าหมายถึง การแสดงอำนาจด้วยกิริยาหรือ วาจา ให้หวาดกลัว, ทำให้หวาดกลัว เช่น ภัยคุกคาม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 252)

Black's Law Dictionary ได้ให้ความหมายของคำว่า Harassment หรือ การคุกคามไว้ว่าหมายถึง คำพูด การแสดงออกหรือการกระทำที่มีลักษณะเป็นการคุกคาม ซึ่งเป็นการกระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้เกิดความรำคาญ หวาดระแวง หรือก่อให้เกิดผลกระทบต่อจิตใจของบุคคลนั้นอย่างรุนแรง โดยการกระทำนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Garner, 2009: 773)

จากการศึกษากฎหมายของประเทศต่างๆที่กำหนดให้การคุกคาม (Harassment) เป็นความผิดตามกฎหมาย ผู้ศึกษาวิจัยพบว่าการนิยามความหมายของการคุกคามนั้นยังไม่มีความแน่นอน นิยามความหมายยังมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ แต่อย่างไรก็ดีจากการศึกษานิยามความหมายของการคุกคามดังกล่าวในหลายๆประเทศ จะพบว่าสามารถสรุปองค์ประกอบร่วมกันของการกระทำที่จะเป็นการคุกคาม ได้ดังนี้

1. การคุกคามต้องเกิดจากการกระทำ

การกระทำในที่นี้ คือ การแสดงออกผ่านทางกิริยาอาการหรือการใช้คำพูด ซึ่งแสดงถึงการคุกคาม เช่น การแสดงอำนาจ การทำให้เกิดความกลัว การรบกวนต่อสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น การก่อกวนให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ การทำให้ผู้อื่นรู้สึกได้ถึงความไม่ปลอดภัย เป็นต้น

2. การคุกคามเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่ลบต่อผู้ถูกระทำ

การคุกคามนั้น คือ การแสดงออกผ่านทางกิริยาอาการหรือการใช้คำพูด ซึ่งกระทบต่อสิทธิเสรีภาพที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญของบุคคลอื่น สิทธิเสรีภาพที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญในที่นี้ คือ สิทธิเสรีภาพในความเป็นอยู่ส่วนตัวที่จะไม่ถูกละเมิดหรือรบกวนจากบุคคลอื่น การกระทำที่มีลักษณะเป็นการคุกคาม เช่น การดักฟังเสียงสนทนาในเรื่องส่วนตัวของบุคคลอื่น การติดตามเพื่อแอบถ่ายภาพที่มีลักษณะเป็นการส่วนตัว การเฝ้าดูกิจวัตรประจำวันของผู้อื่นเพื่อล่วงรู้ความลับ การโทรศัพท์ไปหาผู้อื่นวันละหลายๆครั้งเพื่อรบกวนหรือแม้แต่เสนอขายสินค้า การส่งข้อความหรืออีเมลในลักษณะที่ผู้รับไม่ยินดีหรือไม่ต้องการ ฯลฯ เหล่านี้เป็น การเข้าถึงความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นอันเป็นสิทธิความเป็นส่วนตัวของเขา ผู้ถูกระทำย่อมต้องเกิดความรู้สึกหวาดกลัว อึดอัดใจ รำคาญใจ และไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในแง่ลบต่อผู้ถูกระทำ

ความหวาดกลัว หมายถึงกลัวว่าจะเกิดอันตรายขึ้นแก่ชีวิตตน หรือบุคคลใกล้ชิด รวมถึงกลัวว่าจะเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน เสรีภาพ หรือชื่อเสียงของตน

ความอึดอัดใจ หมายถึง ความคับอกคับใจ ไม่คล่อง ไม่ปลอดโปร่ง ความกระวนกระวายใจเป็นทุกข์

ความสามารถดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติสุข ต้องพิจารณาจากสิทธิเสรีภาพในชีวิตส่วนตัว อันได้แก่ เสรีภาพในเคหสถาน เสรีภาพในการติดต่อสื่อสาร เสรีภาพในความลับส่วนบุคคล เสรีภาพในข้อมูลส่วนบุคคล เป็นเสรีภาพซึ่งบุคคลมีสิทธิที่จะดำเนินชีวิตของตนโดยอิสระปราศจากการแทรกแซงจากบุคคลอื่น หากมีการแทรกแซงเกิดขึ้นความเป็นอิสระในการดำเนินชีวิตของบุคคลย่อมต้องได้รับความกระทบกระเทือนทำให้การดำรงชีวิตบางอย่างต้องเปลี่ยนแปลงไป ไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติสุข

3. การคุกคามต้องเป็นการกระทำโดยเจตนา

การกระทำโดยเจตนา คือ การกระทำที่ผู้กระทำรู้สำนึกในการกระทำและในขณะที่เดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือย่อมเล็งเห็นผล ทั้งนี้ การกระทำโดยเจตนาประสงค์ต่อผล คือการกระทำที่ผู้กระทำรู้สำนึกในการเคลื่อนไหวกหรือดเว้นการเคลื่อนไหวกของร่างกาย กล่าวคือต้องผ่านขั้นตอนของการคิด การตกลงใจที่จะกระทำตามที่คิดนั้น และมีการกระทำตามที่ตกลงใจ รวมถึงผู้กระทำต้องประสงค์ต่อผลของการกระทำนั้นๆตามที่ผู้กระทำมุ่งหมายให้เกิดขึ้น

ส่วนอย่างไรเป็นกรณีย่อมเล็งเห็นผล ศาสตราจารย์ ดร.หยุด แสงอุทัย (2544: 64-65) มีความเห็นว่า หมายถึงกรณีที่ผู้กระทำไม่ยั้งดีในผลที่เกิดขึ้น ผู้กระทำคิดว่าผลนั้นจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ช่างปะไรจะขอทำให้ได้ แม้เขาจะไม่ประสงค์ต่อผล ก็ควรจะถือว่าได้กระทำโดยเจตนา

2.1.2 ความหมายของโทรศัพท์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของ "โทรศัพท์" ไว้ว่าหมายถึงระบบโทรคมนาคมซึ่งใช้อุปกรณ์ทางไฟฟ้าเป็นเครื่องมือสื่อสารให้ติดต่อพูดคุยถึงกันได้ในระยะไกลโดยใช้สายตัวนำโยงติดต่อถึงกันและอาศัยอำนาจแม่เหล็กไฟฟ้าเป็นหลักสำคัญ (ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้คำว่า telephone)

วิวัฒนาการของโทรศัพท์ เริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1876 เมื่ออเล็กซานเดอร์ เกรแฮม เบลล์ (Alexander Graham Bell) ได้ประดิษฐ์โทรศัพท์ขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาและโทรศัพท์ ก็ได้กลายมาเป็นเครื่องมือให้บริการประจำท้องถิ่นในสมัยนั้นอย่างรวดเร็ว ลักษณะการใช้งานของระบบโทรศัพท์ในสมัยเริ่มแรกนั้น มีลักษณะการใช้งานที่ต้องพ่วงต่ออุปกรณ์หรือเครื่องมือขนาด

ใหญ่เพื่อให้สามารถเชื่อมต่อสัญญาณเสียงผ่านสายตัวนำไปยังปลายทางด้วยการใช้บริการชุมสาย ซึ่งเป็นการติดต่อสลับสัญญาณด้วยมือโดยใช้แรงงานคน ทำให้เกิดความล่าช้าเมื่อมีผู้ใช้บริการมากขึ้น จากปัญหาดังกล่าวนำไปสู่การพัฒนาและคิดค้นวิทยาการใหม่ๆ จนกระทั่งนำไปสู่ความสามารถในการส่งสัญญาณเสียงโดยไม่ต้องใช้สายตัวนำอีกต่อไป ดังเช่น การใช้โทรศัพท์มือถือ หรือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งกลายมาเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการดำรงชีวิตของมนุษย์แทบจะทุกเพศทุกวัยในยุคปัจจุบัน โทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นอุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ลักษณะเดียวกับโทรศัพท์ประจำที่แต่ไม่ต้องการสายโทรศัพท์คลื่นวิทยุในการติดต่อกับเครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่โดยผ่านสถานีฐาน โดยเครือข่ายของโทรศัพท์เคลื่อนที่แต่ละผู้ให้บริการจะเชื่อมต่อกับเครือข่ายของโทรศัพท์บ้านและเครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ให้บริการอื่นๆ ทั้งนี้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันนอกจากจะมีคุณสมบัติในการสื่อสารทางเสียงแล้ว ยังได้รับการพัฒนาให้มีคุณสมบัติในการทำงานอื่น ๆ นอกเหนือจากความสามารถพื้นฐานของโทรศัพท์ เช่น สามารถถ่ายภาพ ถ่ายวิดีโอ ดูโทรทัศน์ ฟังเพลง ส่งข้อความอักษรข้อความเสียงในลักษณะเรียลไทม์ การรับส่งอีเมลล์ รับส่งถ่ายคลิปวิดีโอ หรือแม้กระทั่งใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการงานต่าง ๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเงินหรือสาธารณสุขไปภาค จนกระทั่งมีความสามารถในการทำงานแทนคอมพิวเตอร์ได้อย่างสมบูรณ์ จึงสามารถตอบสนองความต้องการของมนุษย์ได้อย่างหลากหลาย ยิ่งไปกว่านั้นจากพัฒนาการที่รวดเร็วและหลากหลายเหล่านี้ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโทรศัพท์เคลื่อนที่ขยายตัวและมีความรุนแรงมากขึ้น ทำให้ผู้ผลิตและผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ต้องเร่งปรับตัวตามการแข่งขันโดยใช้กลยุทธ์ด้านการปรับลดราคาโทรศัพท์เคลื่อนที่และค่าบริการให้ต่ำลงอย่างต่อเนื่อง มาเป็นสิ่งที่จูงใจการแข่งขันส่วนแบ่งการตลาด เหตุต่างๆที่กล่าวมานี้ล้วนกระตุ้นให้จำนวนผู้ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่นั้นสูงขึ้นตามไปด้วย จนทำให้ปัจจุบันโทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นอุปกรณ์สื่อสารที่สำคัญในชีวิตประจำวันของประชากรมากกว่า 7 พันล้านคนทั่วโลก

อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารข้อมูลทางเสียงไม่จำกัดอยู่เฉพาะการติดต่อสื่อสารผ่านโครงข่ายผู้ให้บริการโทรศัพท์เท่านั้น ยังมีการสื่อสารข้อมูลทางเสียงผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต (Voice over Internet Protocol : VoIP) ซึ่งเป็นการติดต่อสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไปยังโทรศัพท์ และสื่อสารระหว่างโทรศัพท์ถึงโทรศัพท์ผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ตได้ทั่วโลก ช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารทางเสียงถึงกันได้แม้ในที่ที่ไม่มีโครงข่ายผู้ให้บริการโทรศัพท์

ด้วยเหตุดังกล่าว คำว่า “โทรศัพท์” ในการศึกษาวิจัยนี้ ผู้ศึกษาวิจัยจึงประสงค์ให้หมายความรวมถึงโทรศัพท์ประจำที่ โทรศัพท์เคลื่อนที่ และการสื่อสารทางโทรศัพท์ผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต (VoIP) ด้วย

2.1.3 ความหมายของการคุกคามทางโทรศัพท์

M.Sean Royall ให้ความหมายของการคุกคามทางโทรศัพท์ไว้ว่า หมายถึง การกระทำทั้งหลาย อันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อกายหรือจิตใจของผู้รับโทรศัพท์(1989:1403)

Chris Conwell ให้ความเห็นว่าการคุกคามทางโทรศัพท์ เป็นรูปแบบหนึ่งของการคุกคามทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งอาจกระทำได้หลายประการ เช่น การส่งข้อความอักษรรูปภาพ คลิปเสียงหรือวิดีโอคลิปจากโทรศัพท์ของตนถึงโทรศัพท์เครื่องอื่น ๆ และมีผลทำให้ผู้รับรู้สึกถูกรบกวน ข่มขู่ ถูกรบกวน ถูกทำให้อับอาย รู้สึกลำบากใจ รู้สึกว่าเป็นผู้ถูกรบกวน(Conwell, 2009)

จากการศึกษากฎหมายของประเทศต่าง ๆ ที่กำหนดให้การคุกคามทางโทรศัพท์เป็นความผิดตามกฎหมาย ผู้ศึกษาวิจัยพบว่าการนิยามความหมายของการคุกคามทางโทรศัพท์นั้นมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ

อย่างไรก็ดีสำหรับการศึกษาวิจัยฉบับนี้ ผู้ศึกษาวิจัยขอสรุปองค์ประกอบร่วมกันของการกระทำที่จะเป็นการคุกคามทางโทรศัพท์ว่าหมายถึง “การกระทำทั้งหลายที่เป็นการรบกวนสิทธิของผู้อื่นซึ่งได้กระทำผ่านทางโทรศัพท์โดยเจตนา ไม่ว่าจะโดยโทรศัพท์ประจำที่ โทรศัพท์เคลื่อนที่ รวมถึงการสื่อสารทางโทรศัพท์ผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต(VoIP) และก่อให้เกิดผลกระทบในแง่ลบต่อผู้ถูกรบกวน”

2.1.4 รูปแบบของการคุกคามทางโทรศัพท์

รูปแบบของการกระทำที่จะเป็นการคุกคามทางโทรศัพท์นั้น อาจประกอบด้วยการกระทำที่หลากหลาย ไม่มีลักษณะที่แน่นอนตายตัวขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้กระทำเป็นสำคัญ เช่นต้องการสร้างความรบกวน ต้องการทำให้เกิดความตื่นตกใจ ต้องการก่อความรำคาญ ต้องการหลอกลวง เป็นต้น การกระทำที่จะเป็นการคุกคามทางโทรศัพท์โดยทั่วไปนั้น อาจเป็นการกระทำที่โดยสภาพไม่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นกับผู้ถูกรบกวน ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้การกระทำนั้นเป็นความผิด รูปแบบการกระทำดังกล่าวจึงไม่เป็นความผิดตามกฎหมายจากการศึกษาพบตัวอย่างเช่น คดี Dr Lucija Perharic -v- Sadie Hennessey [1997] EWCA Civ 1815 หนึ่งในที่เกิดในประเทศอังกฤษ ผู้กระทำในคดีนี้คือDr.Lucija Perhalic เธอได้คุกคามทางโทรศัพท์ต่อSadie Hennessey ผู้ถูกรบกวนโดยวิธีการโทรศัพท์หาSadie เป็นประจำทุกคืนในช่วงเวลาหนึ่ง เมื่อSadie รับสายโทรศัพท์ Dr.Lucija กลับไม่พูดอะไรแล้ววางสายโทรศัพท์หรือบางครั้งก็ใช้วิธีการหัวเราะใส่โทรศัพท์โดยไม่พูดอะไรแล้วจึงวางสายโทรศัพท์เช่นกัน จากคดีดังกล่าวแม้โดยลักษณะของการกระทำจะดูเหมือนไม่เป็นความผิดตามกฎหมาย แต่หากการกระทำที่เป็นคุกคามทางโทรศัพท์ทั้งหลายเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้ถูกรบกวนไม่ต้องการ ไม่ยินดีที่จะให้การกระทำเช่นนั้นเกิดขึ้นกับตนเอง และการกระทำนั้นทำให้ผู้ถูกรบกวนรู้สึกได้ถึงความกลัวว่า

อาจเกิดอันตรายกับความปลอดภัยของเขา เกิดความเดือดร้อนรำคาญ อึดอัดใจ ไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างปกติสุข ถ้าปล่อยให้การกระทำการกระทำดังกล่าวยังคงดำรงอยู่ต่อไปโดยไม่มีการยับยั้ง หรือหยุด การคุกคามทางโทรศัพท์ดังกล่าวอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อร่างกายหรือจิตใจของผู้ที่ถูกกระทำได้ในอนาคต ดังตัวอย่างคดีที่เกิดขึ้นนี้การกระทำของ Dr.Lucija ถึงกับส่งผลให้Sadie เกิดอาการหวาดผวา เป็นโรคจิตอ่อนๆและต้องเข้ารับการบำบัดจากจิตแพทย์

คดี United State of America -v- Franklin D. Lampley (United State court of appeal,1978) ข้อเท็จจริงในคดีนี้คือ นางAlizabeth ซึ่งได้สมรสใหม่ภายหลังจากหย่าขาดจากสามีเก่าได้17 ปี ได้ถูกคุกคามผ่านทางโทรศัพท์จากนายLampleyอดีตสามี ด้วยเหตุที่นายLampleyพยายามขอคืนดีแต่ไม่ประสบความสำเร็จ การคุกคามเกิดขึ้นเป็นเวลายาวนานถึง 2 ปี นาย Lampleyพยายามทำร้ายครอบครัวของAlizabeth โดยการโทรศัพท์เข้ายังบ้านของ Alizabeth อย่างต่อเนื่อง10 -12 ครั้งต่อสัปดาห์ พร้อมพูดถ้อยคำลามกอนาจาร ขู่ตะคอก หรือไม่ส่งเสียงในบางครั้ง การกระทำดังกล่าวสร้างความเดือดร้อนรำคาญอย่างสาหัสให้กับนาง Alizabeth และบุคคลในครอบครัวของเธอ

นอกจากคดีตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับนางSadie และนางAlizabeth แล้วยังมีบุคคลอีกเป็นจำนวนมากที่เคยได้ประสบกับพฤติกรรมคุกคามทางโทรศัพท์ในรูปแบบของการโทรเข้าหาซ้ำๆ(อาจรวมถึงการส่งข้อความซ้ำๆ) โดยปราศจากเหตุอันสมควรด้วย ไม่ว่าผู้กระทำจะกระทำโดยวัตถุประสงค์เช่นไร แต่เมื่อพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผู้ถูกกระทำไม่ต้องการ ผู้ถูกกระทำย่อมจะรู้สึกหงุดหงิดใจ เดี๋ยวร้อนรำคาญ โกรธ หวาดระแวงจนอาจถึงขั้นหวาดกลัว เกิดความเครียดเป็นอันตรายต่อสุขภาพจิต ซึ่งสภาพจิตใจที่ไม่ปกติดังกล่าวจะสามารถส่งผลกระทบ ต่อสุขภาพกายของผู้ถูกกระทำได้ในเวลาต่อมา เป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพในการดำรงชีวิตโดยปกติสุขของผู้ถูกกระทำทั้งผู้ถูกกระทำหลายรายเลือกใช้วิธีการเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์เพื่อหลบหนีจากการถูกคุกคามเหล่านั้น

อย่างไรก็ดี รูปแบบของการคุกคามผ่านทางโทรศัพท์ ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงเท่านั้น การคุกคามทางโทรศัพท์ในบางรูปแบบ อาจประกอบด้วยพฤติกรรมหรือการกระทำบางอย่างที่โดยสภาพแล้วเป็นการทำความผิดในตัวเองและส่งผลให้การคุกคามทางโทรศัพท์โดยใช้การกระทำดังกล่าวอาจเป็นความผิดตามกฎหมาย เช่น การโทรศัพท์ข่มขู่ หลอกลวง หรือดูหมิ่นผ่านทางโทรศัพท์ เหล่านี้ล้วนเป็นความผิดตามกฎหมาย ซึ่งรายละเอียดของรูปแบบการกระทำต่างๆที่เป็นการคุกคามซึ่งผู้ศึกษาวิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องในบทต่อไป

2.2 มลเหตุที่ทำให้เกิดการคุกคามทางโทรศัพท์

มลเหตุที่ทำให้เกิดการคุกคามทางโทรศัพท์นั้นอาจมีอยู่ด้วยกันหลายมลเหตุตามวัตถุประสงค์ของผู้กระทำ ซึ่งในที่นี้ผู้ศึกษาวิจัยขอเสนอตัวอย่างมลเหตุของการคุกคามทางโทรศัพท์โดยเทียบเคียงมาจากมลเหตุของการคุกคาม(Harassment)ทั่วไป ซึ่ง Paul E. Mullen (Mullen, 1999: 1244–249) ได้ยกตัวอย่างไว้ได้แก่

- การคุกคามเกิดจากการที่ผู้กระทำถูกตัดความสัมพันธ์จากผู้ถูกระทำ จึงได้ทำการคุกคามในรูปแบบต่างๆต่อผู้ถูกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อขอให้ผู้ถูกระทำสานต่อความสัมพันธ์เพื่อขอโอกาสแก้ตัว หรือในบางกรณีอาจจะเพื่อต้องการก่อกวนผู้ถูกระทำ
- การคุกคามเกิดจากการที่ผู้กระทำมีความขัดแย้ง ไม่พอใจ คับแค้นใจต่อผู้ถูกระทำจึงได้ทำการคุกคามในรูปแบบต่างๆต่อผู้ถูกระทำอย่างต่อเนื่อง โดยต้องการให้ผู้ถูกระทำเกิดความเดือดร้อนรำคาญ หวาดกลัว หรือเป็นทุกข์
- การคุกคามเกิดจากการที่ผู้กระทำมีความรักและต้องการที่จะใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ถูกระทำ จึงได้ทำการคุกคามในรูปแบบต่างๆต่อผู้ถูกระทำอย่างต่อเนื่อง โดยต้องการที่จะให้ผู้ถูกระทำมีความรู้สึกเช่นเดียวกับผู้กระทำ
- การคุกคามเกิดจากการที่ผู้กระทำมีความผิดปกติทางจิต
- การคุกคามเกิดจากการที่ผู้กระทำต้องการจะประจบประแจงเพื่อสร้างความสนิทสนมหรือต้องการติดตามทราบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ถูกระทำไปใช้เพื่อเป็นประโยชน์กับตนเอง
- การคุกคามเกิดจากการที่ผู้กระทำต้องการสืบเสาะเรื่องราว ติดตามความเป็นไปของผู้ถูกระทำ เพื่อใช้ในการวางแผนหรือเตรียมการในลักษณะที่เป็นการโจมตีผู้เป็นผู้ถูกระทำต่อไป

นอกจากนี้จากการศึกษาข้อมูลเอกสารที่ปรากฏตามข่าวสารต่างๆ ผู้ศึกษาวิจัยพบว่ามลเหตุของการคุกคามอาจเกิดจากสาเหตุอื่นๆได้อีก เช่น

- การคุกคามอาจเกิดจากการที่ผู้กระทำต้องการหลอกลวงผู้ถูกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน
- การคุกคามอาจเกิดจากความคึกคะนอง ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความเบ้าปัญญาของผู้กระทำ

เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างมลเหตุที่ทำให้เกิดการคุกคามทางโทรศัพท์ ซึ่งรายละเอียดของมลเหตุต่างๆผู้ศึกษาวิจัยจะได้รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง และกล่าวโดยละเอียดต่อไป

2.3 ผลกระทบที่เกิดจากการถูกรังแกทางโทรศัพท์

การถูกรังแกทางโทรศัพท์นั้น ส่งผลกระทบต่อทั้งจิตใจ ร่างกาย และสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกรังแก ผลกระทบดังกล่าวจะมีความหนักเบาเพียงใดขึ้นอยู่กับพฤติกรรม และระดับความรุนแรงของการถูกรังแกที่เกิดขึ้น ซึ่งในที่นี้ผู้ศึกษาวิจัยขอเสนอผลกระทบของการถูกรังแกทางโทรศัพท์โดยเทียบเคียงมาจากผลกระทบของการถูกรังแก (Harassment) ทั่วไป ซึ่ง Paul E. Mullen (Mullen, 1999: 1244–249) ได้อธิบายไว้ ได้แก่

2.3.1 ผลกระทบจากการถูกรังแกต่อจิตใจ

การถูกรังแก เป็นการกระทำที่มีผลกระทบต่อจิตใจของผู้ถูกรังแกโดยตรง เนื่องจากสภาพจิตใจของคนเรานั้น โดยปกติจะมีความรู้สึกหวาดกลัวต่อสิ่งที่ตนไม่รู้ ไม่แน่ใจ ดังนั้นเมื่อถูกรังแกอยู่บ่อยครั้ง โดยที่ไม่รู้ว่าวัตถุประสงค์ของผู้กระทำเป็นอย่างไร ในบางกรณีผู้ถูกรังแกไม่รู้ว่าผู้กระทำเป็นใคร ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกหงุดหงิดใจ เดือดร้อนรำคาญ อึดอัดใจ โกรธ หวาดระแวง หวาดกลัว ซึมเศร้า ขาดความเชื่อมั่นในตัวเองและสภาพแวดล้อม ไม่มั่นใจในความปลอดภัยและในบางรายมีความต้องการความคุ้มครองตลอดเวลา อาจถึงขั้นพยายามแยกตัวออกจากสังคม หรืออาจทำให้ความสามารถในการรับรู้ลดลง อาจส่งผลให้เกิดอาการเจ็บป่วยทางจิตในเวลาต่อมา

2.3.2 ผลกระทบจากการถูกรังแกต่อร่างกาย

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การถูกรังแกที่เกิดขึ้นเป็นประจำนั้นอาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของผู้ถูกรังแก สภาพจิตใจที่ไม่ปกติดังกล่าวทำให้ผู้ถูกรังแกไม่สามารถพักผ่อนได้อย่างเต็มที่ หรือไม่สามารถรับประทานอาหารได้ตามปกติย่อมจะส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกายของผู้ถูกรังแกตามมา ได้แก่ การนอนไม่หลับ อ่อนเพลีย เป็นโรคเกี่ยวกับระบบทางเดินอาหาร น้ำหนักลดลงอย่างรวดเร็ว ปวดศีรษะ เกิดภาวะมีเนื้องอก หายใจติดขัด เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ผู้ถูกรังแกมีโรคประจำตัว เช่นโรคหัวใจ โรคปวดศีรษะไมเกรน ในกรณีที่เป็นผู้สูงอายุเมื่อเกิดความตกใจ หวาดกลัว หวาดระแวง อาจมีผลทำให้อาการของโรคทรุดหนักลง ในที่สุดจะเป็นอันตรายต่อชีวิต

2.3.3 ผลกระทบจากการถูกรังแกต่อสิทธิเสรีภาพ

การถูกรังแกเป็นการแทรกแซงสิทธิเสรีภาพด้านต่างๆ ในการดำเนินชีวิตโดยส่วนตัว และการดำเนินชีวิตทางสังคมของบุคคล ส่งผลให้ความเป็นอิสระในการดำเนินชีวิตของบุคคลย่อมต้องได้รับความกระทบกระเทือนและทำให้การดำรงชีวิตบางอย่างของผู้ถูกรังแกต้องเปลี่ยนแปลงไป บุคคลผู้ถูกรังแกบางรายรู้สึกไม่ปลอดภัยจึงไม่กล้าที่จะเดินทางไปไหนโดย

ล้าพัง ไม่กล้าที่จะพบปะบุคคลอื่น ปราศจากเสรีภาพที่จะดำรงชีวิตโดยปกติสุข ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการคุกคามนั้นเป็นการกระทำที่ส่งผลกระทบอย่างมากต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกระทำ

2.4 แนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุนการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางโทรศัพท์

จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการคุกคามทางโทรศัพท์นั้น เป็นการกระทำที่อาจประกอบด้วยการกระทำที่หลากหลาย ไม่มีลักษณะที่แน่นอนตายตัวขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้กระทำเป็นสำคัญ และเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อทั้งสภาพจิตใจ ร่างกายและสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกระทำ แม้โดยลักษณะของการกระทำที่เป็นการคุกคามทางโทรศัพท์บางรูปแบบ อาจจะดูเหมือนไม่มีความผิดตามกฎหมาย แต่หากการกระทำที่เป็นคุกคามทางโทรศัพท์ทั้งหลายเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้ถูกระทำไม่ต้องการ ไม่ยินดีที่จะให้การกระทำเช่นนั้นเกิดขึ้นกับตนเอง และการกระทำนั้นทำให้ผู้ถูกระทำรู้สึกได้ถึงความเสี่ยงว่าอาจเกิดอันตรายกับความปลอดภัยของเขา เกิดความเดือดร้อนรำคาญ อึดอัดใจ ไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างปกติสุข ถ้าปล่อยให้การกระทำการกระทำดังกล่าวยังคงดำรงอยู่ต่อไปโดยไม่มีการยับยั้ง หรือหยุด การคุกคามทางโทรศัพท์ดังกล่าวน่าจะก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อร่างกายหรือจิตใจของผู้ที่ถูกกระทำได้ในอนาคตดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในหัวข้อที่ผ่านมา ในส่วนนี้จึงได้มีการศึกษาถึงแนวคิดทฤษฎีที่สนับสนุนการคุ้มครองผู้ที่ถูกคุกคามทางโทรศัพท์ เพื่อนำไปสู่การหามาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองผู้ถูกระทำจากการคุกคามทางโทรศัพท์ดังกล่าวต่อไป

2.4.1 แนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัว

สิทธิความเป็นส่วนตัว เป็นสิทธิพื้นฐานอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งการคุกคามทางโทรศัพท์เป็นการกระทำที่ก้าวล่วงต่อสิทธิความเป็นส่วนตัวอย่างยิ่ง ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ ความอับอาย ความหวาดกลัว หวาดระแวง และทำให้ผู้ถูกระทำไม่สามารถดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติสุข

ความเป็นส่วนตัว (Privacy) ของบุคคล คือ การกระทำกิจกรรมบางอย่างที่โดยธรรมชาติแล้วบุคคลอื่นรวมทั้งสังคมไม่ควรก้าวล่วงเข้าไปเกี่ยวข้องบงการ และเป็นรากฐานที่มาของสิทธิความเป็นส่วนตัว ความเป็นส่วนตัวเป็นสิทธิที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิดในการที่จะสร้างป้อมปราการกำหนดความเป็นตัวของตัวเอง หรือเปิดประตูยอมลดความเป็นตัวของตนเองเมื่อต้องการติดต่อกับผู้อื่น หรือเลือกที่จะดำรงชีวิตอยู่ในกรอบที่ตนเองสร้างขึ้น

William H. Marnel (1973:145) ให้ความเห็นว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวเปรียบได้กับความงาม (Beauty) ในแง่ของความมีอยู่ กล่าวคือเป็นภาวะขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ไม่ต้องต่อสู้ยื้อแย่งเพื่อให้ได้มาซึ่งความงามนั้น และไม่ต้องการข้อพิสูจน์ว่าบุคคลนั้นมีความงามจริงหรือไม่

สิทธิดังกล่าวนี้จึงเป็นพื้นฐานโดยธรรมชาติของความเป็นมนุษย์ซึ่งแฝงอยู่ในบุคคลนั้นมาแต่เกิด เป็นสิทธิที่จะกำหนดความเป็นตัวเอง เช่นสิทธิที่จะแต่งงาน สิทธิที่จะทำแท้ง สิทธิที่จะรักร่วมเพศ สิทธิในการมีชีวิตอยู่ เป็นต้น

เมื่อความเป็นส่วนตัวเป็นประโยชน์ที่บุคคลสมควรได้รับบนพื้นฐานของการครอบครองที่เกิดจากความเป็นมนุษย์บุคคลจึงมีอำนาจหรือมีสิทธิที่จะมีความเป็นส่วนตัว “Right to Privacy” หรือสิทธิความเป็นส่วนตัว

ในปี ค.ศ.1890 ได้มีบทความชื่อ “The Right to Privacy” ตีพิมพ์ในวารสารHarvard Law Review เขียนโดยSamuel D. Warren และ Louis D. Brandies (1890:1-22) ซึ่งได้รับการกล่าวถึงและยกย่องว่ามีบทบาทสำคัญในการรับรองสิทธิความเป็นส่วนตัว โดยสาระสำคัญของบทความ Samuel D. Warren และ Louis D. Brandies ได้อธิบายว่า สิทธิความเป็นส่วนตัว หมายถึง “สิทธิที่จะอยู่โดยลำพัง” (the right to be let alone) โดยถือเป็นแนวคิดในเชิงกฎหมายในช่วงเริ่มแรก ภายหลังจากบทความ“The Right to Privacy”ดังกล่าว ได้รับการตีพิมพ์ก่อให้เกิดการพัฒนาขอบเขตแห่งการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวอย่างต่อเนื่อง เกือบทุกมลรัฐในสหรัฐอเมริกาได้ให้ความรับรองสิทธิความเป็นส่วนตัว โดยตราเป็นกฎหมายของมลรัฐ และให้ความคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวครอบคลุมถึง สิทธิที่จะห้ามการก้าวล่วงกิจกรรมส่วนตัวในลักษณะที่จะก่อให้เกิดความตกใจ อับอาย หรือเป็นสิทธิที่จะอยู่ลำพังหรืออยู่โดยสันโดษ

หากจะพิจารณาจากคำพิพากษาของศาลในสหรัฐอเมริกาที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัว ศาลได้ให้ความหมายของสิทธิความเป็นส่วนตัวผ่านทางคำพิพากษาว่าเป็นสิทธิที่จะปลอดจากการเข้าถือเอาหรือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบในเรื่องส่วนตัวของบุคคล และเป็นสิทธิที่จะปลอดจากการเผยแพร่โดยมิชอบ และไม่เป็นที่ปารณของบุคคลนั้น หรือเป็นสิทธิที่จะเป็นอิสระจากการโฆษณาเผยแพร่ถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวที่สาธารณะชนไม่มีความเกี่ยวข้อง หรือปลอดจากการก้าวล่วงโดยมิชอบต่อกิจกรรมส่วนตัวที่จะเป็นการทำลายหรือเป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์ทรมานทางใจทำให้ได้รับความอับอายหรือทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงตามความรู้สึกของวิญญูชน หรือเป็นสิทธิที่จะดำรงชีวิตอย่างสันโดษ หรือเป็นสิทธิที่จะกำหนดขอบเขตวงจรของความสัมพันธ์ของเอกชนหรือสิทธิที่จะอยู่โดยลำพัง

ในเวลาต่อมาที่มีพัฒนาการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารผ่านระบบเครือข่าย การละเมิดความเป็นส่วนตัวสามารถทำได้โดยง่ายทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในแนวคิดที่ว่าสิทธิความเป็นส่วนตัวเดิม ที่หมายถึงสิทธิที่จะอยู่โดยลำพังนั้นไม่เพียงพอแล้ว ดังนั้นจึงได้มีความพยายามบัญญัติความหมายของคำว่าสิทธิความเป็นส่วนตัวให้สอดคล้องกับสังคมยุคใหม่ โดย Alan F. Westin(1970) เป็นผู้ให้ความหมายของคำว่า “สิทธิ

ความเป็นส่วนตัว” ไว้ในหนังสือ “Privacy and Freedom” โดยหมายถึง “สิทธิของแต่ละบุคคล กลุ่ม หรือองค์กรในการตัดสินใจว่า ข้อมูลข่าวสารของตนเองนั้นจะถูกเปิดเผยต่อบุคคลอื่น เมื่อใด อย่างไร และมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด” ซึ่งปัจจุบันแนวคิดนี้ ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นสิทธิเสรีภาพที่ตระหนักถึงสิทธิเสรีภาพของบุคคลแต่ละคน บุคคลแต่ละคนมีอิสระที่จะปฏิเสธไม่ให้บุคคลอื่นมาล่วงรู้เรื่องราวของตน เมื่อพิจารณาแล้วอาจกล่าวได้ว่า ความหมายของสิทธิความเป็นส่วนตัวดังกล่าว มีทั้งในแง่แคบและกว้าง ในความหมายแคบ สิทธิความเป็นส่วนตัวอาจหมายถึงสิทธิเสรีภาพที่บุคคลสามารถเลือกที่จะมีชีวิตอย่างสงบปราศจากการรบกวนของบุคคลอื่น ๆ ส่วนในความหมายที่กว้างอาจหมายถึง สิทธิเสรีภาพที่บุคคลจะเลือกชีวิตตามความต้องการของเขาในขอบเขตที่ไม่ใช่ชีวิตสาธารณะหรือบุคคลสาธารณะ รวมไปถึงการเคารพในการแสดงออกซึ่งบุคลิกลักษณะของบุคคล ในการปรากฏกายของบุคคลสาธารณะ ในเรื่องความลับส่วนบุคคล ข้อมูลและการติดต่อสื่อสารของบุคคล เป็นต้น

อย่างไรก็ดี แนวความคิดในเรื่องสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นแนวความคิดตามกฎหมายธรรมชาติ ซึ่งไม่ว่าจะมีการบัญญัติเป็นกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ความมีอยู่ของสิทธิความเป็นส่วนตัวย่อมอยู่คู่กับความเป็นมนุษย์ ส่วนการที่มีกฎหมายบัญญัติก็จะช่วยสร้างความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในเวลาต่อมาความพยายามที่จะทำให้สิทธิความเป็นส่วนตัวนี้ มีความชัดเจนและแน่นอนมากขึ้นเช่นเดียวกับสิทธิมนุษยชน โดยได้นำมากำหนดไว้ในมาตรา 12 แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน รับรองโดยสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.1948 มีใจความว่า

“บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสาร โดยพลการหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และอาจจะถูกลบหลู่เกียรติและชื่อเสียงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และ บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมิให้ถูกแทรกแซงและลบหลู่เช่นนั้น”

หลักการของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความต้องการของสหประชาชาติที่จะคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลไม่ให้ถูกรบกวน คุณค่าแทรกแซงจากบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอมอันเป็นแนวคิดที่มีอิทธิพลต่อประเทศต่างๆ ในการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองไม่ให้ประชาชนของตนต้องถูกคุกคามความเป็นส่วนตัวโดยการกระทำอันมิชอบ

สำหรับในประเทศไทยนั้น ศาสตราจารย์ ดร.หยุด แสงอุทัย(2520:187-188) อธิบายความหมายของสิทธิว่า เป็นประโยชน์ที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองให้ ซึ่งหมายความว่า

ประโยชน์ที่กฎหมาย “รับรอง” ว่ามีอยู่ และกฎหมาย “คุ้มครอง” มิให้มีการละเมิดสิทธิรวมทั้ง บังคับให้เป็นไปตามสิทธิในกรณีที่มีการละเมิดด้วย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ได้ให้การรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่ง สหประชาชาติมาตั้งแต่ต้น และได้ร่วมเป็นภาคีในสัญญาระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมและ คุ้มครองสิทธิมนุษยชนหลายฉบับ แนวความคิดในการคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวปรากฏ ชัดเจน ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีเนื้อหาคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ให้แก่ประชาชนอย่างมากมาย และจะได้กล่าวไว้โดยละเอียดในหัวข้อต่อไป แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าบุคคลมีสิทธิความเป็นส่วนตัวที่จะกำหนดตัวของตนเอง แต่หากใช้สิทธิอย่างไม่มีขอบเขต ก็น่าจะไปกระทบกับสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่นได้ จึงมีหลักในการใช้สิทธิและเสรีภาพ ว่า จะสามารถใช้และอ้างได้เท่าที่ไม่ละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อ รัฐธรรมนูญ ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดี การใช้สิทธิความเป็นส่วนตัวที่ตนมีอยู่โดยไม่มีขอบเขต จะ นำมาซึ่งความไม่สงบสุขของสังคม สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลจะถูกคุกคามโดยบุคคลใน สังคมเดียวกันนั่นเอง

การล่วงละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายและเกิดในหลายรูปแบบ หลายกรณี William Prosser (2010) ได้แบ่งการกระทำอันเป็นการละเมิดต่อสิทธิความเป็น ส่วนตัว ตามแนวทางของ Samuel D. Warren และ Louis D. Brandies ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การแทรกแซง (Intrusion) คือการแทรกแซงในกิจการส่วนตัวหรือก้าวล่วงความเป็น ส่วนตัวของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต การเปิดเผยเรื่องส่วนตัวต่อสาธารณะ (Public Disclosure of Private Fact) คือ การเผยแพร่ข้อเท็จจริงในเรื่องที่น่าอับอายของบุคคลอื่นต่อสาธารณะใน ประการที่สาธารณะไม่ควรมีความเกี่ยวข้อง การไขข่าวแพร่หลายในเรื่องราวที่เป็นเท็จ (False Light in the Public Eye) คือการเผยแพร่ให้สาธารณะทราบในเรื่องราวที่เป็นความเท็จและไม่ เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะและการแสวงหาประโยชน์จากความเป็นส่วนตัวโดยมิชอบ (Appropriation) คือการใช้ความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่นในการแสวงหาประโยชน์ทางการค้า

กรณีการคุกคามทางโทรศัพท์นั้น เป็นการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวที่ได้รับการ คุ้มครองตามรัฐธรรมนูญประการหนึ่ง กล่าวคือ สิทธิความเป็นส่วนตัวอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐาน ที่ จะมีสิทธิเสรีภาพในความเป็นอยู่ส่วนตัว โดยไม่ถูกละเมิดหรือรบกวนโดยบุคคลอื่น ศาสตราจารย์ไพจิตร ปุญญพันธ์ มีความเห็นว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง มิให้ใครเข้ามายุ่งเกี่ยวเกินสมควร เกินขอบเขต การเข้าไปยุ่งเกี่ยวในความเป็นส่วนตัวของ บุคคลอื่น อันทำให้เขาได้รับความเสียหายเป็นการทำละเมิดทั้งสิ้น ดังนั้นการจำกัดขอบเขตใน การใช้สิทธิเสรีภาพจึงจำเป็นต้องเกิดขึ้นเพื่อคุ้มครองบุคคลจากการถูกล่วงละเมิดหรือคุกคามต่อ สิทธิ โดยการคุ้มครองดังกล่าวจะทำให้ได้โดยการตราเป็นกฎหมายอย่างชัดเจน เช่นในบาง ประเทศมีกฎหมายให้อำนาจศาลออกคำสั่งห้ามบุคคลที่คุกคามผู้อื่นทางโทรศัพท์ติดต่อไปถึง

ผู้ถูกระทำ เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลหนึ่งในวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของบุคคลอีกคนหนึ่ง เป็นต้น อย่างไรก็ตามต้องคำนึงว่าการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของบุคคลดังกล่าวเป็นเพียงมาตรการขั้นต่ำเท่านั้น แต่การที่จะทำให้สามารถคุ้มครองสิทธิเสรีภาพต่างๆได้อย่างจริงจังและบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ต้องอาศัยการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเสมอ ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

2.4.2 แนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยความเป็นอันตรายของบุคคล

ผู้ศึกษาวิจัยยกเอาทฤษฎีนี้มาอธิบาย เนื่องจากเล็งเห็นว่าแม้โดยลักษณะของการกระทำที่เป็นการคุกคามทางโทรศัพท์บางรูปแบบ อาจจะดูเหมือนไม่มีความผิดตามกฎหมาย ผู้กระทำอาจจะยังไม่ได้กระทำความผิดใดๆแต่สภาพความเป็นอันตรายของบุคคลผู้กระทำอาจแสดงออกมาให้เห็นแล้ว ซึ่งสมควรที่จะหามาตรการใดๆมาใช้เพื่อป้องกันพฤติกรรมหรือเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งซึ่งอาจเกิดจากบุคคลดังกล่าวได้ในภายหน้า รัฐต้องพิจารณาโดยดูว่าสังคมสามารถทนต่อความเป็นอันตรายที่จะเกิดขึ้นนั้นได้เพียงใด จำเป็นต้องป้องกันความเป็นอันตรายนั้นหรือไม่ สภาพอันตรายของบุคคลจะเป็นอย่างไรนั้น มีวิธีการพิสูจน์ที่สรุปได้ดังต่อไปนี้(Silving, 1967:179-195)

2.4.2.1 แนวคิดด้านกฎหมายในการพิสูจน์ความเป็นอันตรายของบุคคล

Helen Silving อธิบายว่าการพิสูจน์ความเป็นอันตรายของบุคคลโดยแนวคิดด้านกฎหมาย จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำในสิ่งต่างๆ ดังนี้

ก) พิจารณาด้านพฤติกรรมทางอาญา พฤติกรรมทางอาญานี้ แบ่งความเป็นอันตรายออกเป็น 2 ประการคือ ความเป็นอันตรายตามภาวะวิสัย (Objective Dangerous) คือ ความเป็นอันตรายในตัวของมันเอง และความเป็นอันตรายตามอัตวิสัย (Subjective Dangerous) คือ ความเป็นอันตรายในความรู้สึกของบุคคล ซึ่งวัดจากความรู้สึกกลัวของบุคคลอื่นที่มีต่อพฤติกรรมนั้นนั่นเอง

สำหรับความเป็นอันตรายตามภาวะวิสัยนั้น เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่ามีความเป็นอันตรายที่สมควรจะหามาตรการป้องกัน ส่วนความเป็นอันตรายตามอัตวิสัย หรือความรู้สึกกลัวของบุคคลต้องถูกนำมาพิจารณาด้วยเนื่องจากความกลัวนั้นสามารถส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตใจและร่างกายของบุคคลได้ จึงเป็นสิ่งที่ต้องนำมาพิจารณาร่วมด้วยว่า ความกลัวนั้นถึงขนาดที่จะต้องมีการคุ้มครองป้องกันบุคคลจากพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่

ข) พิจารณาลักษณะความร้ายแรงของพฤติกรรมทางอาญา ลักษณะและความร้ายแรงของการกระทำเป็นเครื่องชี้ความเป็นอันตรายของบุคคลได้เช่นกัน การพิจารณาในประเด็นนี้ใช้

วิธีการสังเกตการกระทำของบุคคล เช่นผู้ที่กระทำมีความเป็นอันตราย มีแนวโน้มที่จะกระทำ ความผิด หรือกระทำความผิดที่มีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นสมควรที่จะมีมาตรการเพื่อหยุดยั้งการกระทำ การพิจารณาถึงความร้ายแรงของการกระทำเป็นสิ่งที่ช่วยกำหนดระดับของความ เป็นอันตรายและขอบเขตในการนำมาตรการต่าง ๆ มาใช้เพื่อคุ้มครองบุคคลจากการกระทำดังกล่าว

ค) พิจารณาองค์ประกอบด้านจิตใจของผู้กระทำ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ความเป็นอันตรายได้ อย่างหนึ่ง เช่น กรณีการกระทำเกิดจากผู้มีสภาพจิตไม่ปกติหรือผู้ที่ไม่รู้ผิดชอบยอมเป็น อันตรายเนื่องจากบุคคลดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดเนื่องจากไม่สามารถควบคุม ตนเองได้ จำเป็นที่จะต้องมีความมาตรการป้องกันการกระทำที่เหมาะสม

ง) การประเมินบุคลิกภาพ เป็นการพิจารณาโดยดูจากบุคลิกภาพภายนอกของผู้กระทำ เช่นผู้กระทำมีบุคลิกภาพแบบอันธพาลหรือผู้ที่มีบุคลิกภาพผิดปกติในลักษณะที่เป็นคนเก็บกด แยกตัวจากสังคม สามารถแสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่าบุคคลทั่วไปและสมควรที่จะมีการ ป้องกันการกระทำที่เกิดจากผู้มีบุคลิกภาพดังกล่าว เป็นต้น

2.4.2.2 แนวคิดด้านการแพทย์ในการพิสูจน์ความเป็นอันตรายของบุคคล

ในส่วนการพิสูจน์ความเป็นอันตรายของบุคคลโดยแนวคิดด้านการแพทย์นี้ Helen Silving อธิบายว่าจะกระทำโดยการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำหลาย ๆ องค์ประกอบ รวมกัน ได้แก่

ก) พิจารณาถึงสิ่งที่กระทำและโอกาสในการกระทำความผิด ไม่ว่าความผิดนั้นจะเป็น ความผิดที่ร้ายแรงหรือไม่ก็ตาม รวมถึงรายละเอียดต่าง ๆ ของพฤติกรรม เช่น พิจารณาว่าการ กระทำนั้นเกิดโดยผู้กระทำคนเดียวหรือกลุ่มบุคคล ถ้าเป็นการกระทำที่เกิดจากกลุ่มบุคคลย่อม แสดงให้เห็นถึงความน่าจะเป็นอันตรายได้มากกว่าการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ระดับ ความรุนแรงของการกระทำ เนื่องจากการกระทำที่รุนแรงสามารถสื่อให้เห็นถึงความผิดปกติทาง จิตและแสดงถึงความเป็นอันตราย ความสามารถในการยับยั้งชั่งใจ เช่น การกระทำของกลุ่ม วัยรุ่น การกระทำของบุคคลวิกลจริต มีความสามารถในการยับยั้งชั่งใจตนเองไม่ให้เกิดการ กระทำความผิดในระดับต่ำกว่าบุคคลทั่วไปจึงมีความเป็นอันตรายมากกว่า พฤติกรรมภายหลังการ กระทำ เช่น บุคคลที่มีความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำที่เกิดขึ้นยอมแสดงความเป็นอันตราย น้อยกว่าบุคคลที่เมินเฉยหรือรู้สึกยินดีต่อการกระทำที่ได้กระทำไป

ข) พิจารณาจากประวัติการกระทำความผิด เป็นที่ยอมรับกันว่าพฤติกรรมของบุคคลที่ ผ่านมาสามารถเป็นเครื่องบ่งชี้พฤติกรรมในภายหน้าของบุคคลนั้น ผู้ที่เคยกระทำความผิด มาแล้วมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดได้อีก ในส่วนนี้จะพิจารณาโดยดูจากประวัติการถูกจับกุม ประวัติการกระทำความผิด โดยเชื่อว่าองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้จะสามารถชี้ให้เห็นสภาพความ เป็นอันตรายของบุคคลได้ แต่ในเรื่องนี้อาจไม่เป็นจริงเสมอไป บางกรณีบุคคลที่ไม่เคยกระทำ

ความผิดมาก่อน แต่หากอยู่ภายใต้ความกดดันหรือสภาพอารมณ์ที่ไม่ปกติ ในที่สุดก็อาจก่อให้เกิดความเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงได้เช่นเดียวกัน

ค) พิจารณาจากข้อมูลส่วนบุคคล เป็นการพิจารณาในเรื่องอายุ เพศ เชื้อชาติ ภาวะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้กระทำ เช่น ช่วงอายุระหว่าง 16-40 ปีเป็นช่วงอันตรายที่จะกระทำ ความผิดได้มากกว่าบุคคลในช่วงอายุสูงหรือต่ำกว่า หรือผู้ชายมีแนวโน้มที่จะใช้ความรุนแรงมากกว่าเพศหญิง สถานภาพสมรสหรือครอบครัวที่ไม่ราบรื่นมีความขัดแย้งอาจสร้างบุคคลที่มีสภาพอันตรายมากกว่าปกติ อุปนิสัยเฉพาะบุคคล เช่น ความเป็นชาติสมิ มีโอกาสที่จะกระทำ ความรุนแรงได้ง่าย

ง) การวินิจฉัยทางคลินิก เป็นการวินิจฉัยความเป็นอันตรายโดยการตรวจสุขภาพจิต และพัฒนาการของผู้กระทำ เช่น ผู้กระทำซึ่งป่วยเป็นโรคจิตเฉียบพลัน มีสภาพความเป็นอันตรายเนื่องจากลักษณะอารมณ์และพฤติกรรมของบุคคลดังกล่าวสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและไม่มีเหตุผล สมควรที่จะต้องได้รับการควบคุมไว้ในสถานพยาบาล บุคคลที่เป็นโรคหลงผิดหวาดระแวงก็มีความเป็นอันตรายและอาจสร้างความรุนแรงให้เกิดขึ้นได้

จากทฤษฎีการพิสูจน์ความเป็นอันตรายของบุคคลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าความเป็นสภาพความเป็นอันตรายของบุคคลนั้นสามารถเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ และมีวิธีการพิสูจน์ทราบความเป็นอันตรายเหล่านั้นในลักษณะที่ต่าง ๆ กันไป โดยวัตถุประสงค์ที่จะสามารถควบคุมป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้นในอนาคตจากความเป็นอันตรายของบุคคล ความเป็นอันตรายจะถูกกำหนดขึ้นโดยความจำเป็นที่จะต้องคุ้มครองบุคคลอื่น เป้าหมายและขอบเขตของการคุ้มครองนี้จะถูกกำหนดไว้โดยกฎหมาย ซึ่งพื้นฐานในการกำหนดกฎหมายเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องพิจารณาว่าสังคมสามารถทนต่อภาวะความเป็นอันตรายได้เพียงใด และรัฐสามารถที่จะล่วงล้ำสิทธิเสรีภาพของบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองสังคมจากสภาพความเป็นอันตรายได้เพียงใด ดังเช่นการคุกคามทางโทรศัพท์ แม้โดยลักษณะของการกระทำที่เป็นการคุกคามทางโทรศัพท์บางรูปแบบ อาจจะดูเหมือนไม่มีความผิดตามกฎหมาย แต่หากการกระทำที่เป็นการคุกคามทางโทรศัพท์ทั้งหลายเหล่านั้น แสดงให้เห็นถึงสภาพความเป็นอันตรายของบุคคลผู้กระทำ หากปล่อยให้พฤติกรรมดังกล่าวดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีการหยุดยั้งในที่สุดแล้วอาจนำมาซึ่งความเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อผู้ถูกระทำ ด้วยเหตุดังกล่าวในหลายประเทศจึงเลือกที่จะบัญญัติกฎหมายให้การกระทำที่เป็นการคุกคามทางโทรศัพท์เป็นความผิดที่มีโทษตามกฎหมายอาญาเพื่อหยุดยั้งการกระทำความผิดดังกล่าวตั้งแต่เริ่มต้นก่อนที่จะเกิดความเสียหายร้ายแรงขึ้นซึ่งรายละเอียดของกฎหมายนั้นจะได้นำมาศึกษาในบทต่อไป

2.4.3 แนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการป้องกันสังคม

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการคุกคามทางโทรศัพท์ในบางกรณีนั้น แม้ผู้กระทำจะยังไม่ได้ทำความผิดใดๆ แต่ผู้กระทำมีสภาพความเป็นอันตราย หรือพฤติกรรมของผู้กระทำ ได้ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่โดยปกติสุขของผู้ถูกกระทำและและมีแนวโน้มว่าอาจก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงได้ในอนาคต จำเป็นต้องหามาตรการป้องกันก่อนการทำความผิดจะเกิดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน ชื่อเสียงให้กับบุคคลอื่น หรือในลักษณะของการป้องกันสังคมจากการกระทำในลักษณะอันไม่เป็นที่ต้องการ

ทฤษฎีป้องกันสังคม เป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยการนำมาตรการใดๆ มาใช้ เพื่อป้องกันพฤติกรรมหรือเหตุอันใดอันหนึ่งที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้า เน้นการป้องกันอาชญากรรมควบคู่กับการแก้ไขผู้กระทำความผิด โดยมีรายละเอียดคือ

Marc Ancel (Ancel, 1965: 44-70) กล่าวถึงประวัติของทฤษฎีป้องกันสังคมว่าต้นกำเนิดของทฤษฎีนี้เริ่มมาจากปลายยุคโพสิทีฟ คริมีโนโลยี (Positive Criminology) หรือที่เรียกกันว่าเป็นยุคของสำนักโพสิทีฟ สำนักโพสิทีฟเริ่มศึกษาสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมจากตัวผู้กระทำความผิดทั้งทางด้านกายภาพ(Biological) และทางสังคม (Social) เพื่อเรียนรู้พฤติกรรมของอาชญากรและปัญหาการปรับตัวเข้าสู่สังคมของอาชญากร อย่างไรก็ตามแนวคิดของสำนักนี้เป็นเพียงการเริ่มต้นยอมรับความหมายของคำว่า “คุ้มครองป้องกันสังคมเท่านั้น”

ในปี ค.ศ.1889 Adolphe Prins ผู้ก่อตั้ง International Union of Criminal Law องค์การที่ศึกษาถึงสิ่งที่ควรจะเป็นของกฎหมายอาญาและพยายามเบนความคิดของบุคคลสู่แนวความคิดป้องกันสังคม ได้เขียนหนังสือที่ชื่อ “การป้องกันสังคมและการแปลงรูปกฎหมายอาญา” (La Defense Social et les Transformations du Droit Penal) ขึ้นมา Prins ถือว่าเป็นบุคคลแรกที่ยึดถือความคิดเรื่องการป้องกันสังคมในลักษณะเป็นทฤษฎี เขาได้อธิบายทฤษฎีป้องกันสังคมโดยโต้แย้งความคิดเดิมของสำนักคลาสสิกที่ยึดถือเรื่องความรับผิดชอบของบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องเจตจำนงเสรีของผู้กระทำความผิดและได้ขยายไปสู่ความรับผิดชอบที่จำกัด ทำให้บุคคลบางประเภท เช่น บุคคลวิกลจริตไม่ต้องรับโทษทางอาญา จากจุดนี้ก่อให้เกิดผลคือ สังคมไม่อาจป้องกันอันตรายจากบุคคลที่มีลักษณะอันตรายเช่นนี้ได้ เพราะตามความคิดของสำนักคลาสสิกการลงโทษต้องมีความเหมาะสมกับความรับผิดชอบของผู้กระทำ แต่สำหรับทฤษฎีป้องกันสังคมแล้วมีจุดมุ่งหมายไปในแนวทางที่จะก่อให้เกิดความแน่ใจในความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และชื่อเสียง ฉะนั้นจึงหันมาสู่ระบบความเป็นอันตรายของผู้กระทำความผิด ซึ่งออกมาในรูปของมาตรการป้องกัน (Preventive Measure) ต่างจากมาตรการลงโทษ Prins อธิบายว่า สาเหตุของอาชญากรรมเป็นการแสดงออกซึ่งบุคลิกลักษณะของแต่ละบุคคล ซึ่งจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละ

ละสถานการณ์ ทฤษฎีนี้จึงให้ความสำคัญกับการแบ่งแยกประเภทของผู้กระทำความผิด เพื่อให้สามารถพิจารณาผู้กระทำความผิดในแง่มุมต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์ในภายหลังได้มีการขยายเพิ่มเติมออกไปสู่การใช้มาตรการป้องกันก่อนการกระทำความผิด (Ante Delictum) เป็นความมุ่งหมายที่จะควบคุมไม่ให้เกิดการกระทำความผิดเกิดขึ้นอันเป็นการป้องกันสังคมเท่านั้น แต่การใช้มาตรการก่อนการกระทำความผิดโดยชอบด้วยกฎหมาย จะต้องมีการกำหนดไว้ในกฎหมายเป็นการเฉพาะเสียก่อน(Prins,1986)

ต่อมาในการประชุมสหประชาชาติ ในปี ค.ศ. 1948 ได้มีคำวินิจฉัยในเรื่องการป้องกันสังคมว่า เป็นการป้องกันอาชญากรรมและแก้ไขตัวผู้กระทำความผิด เป็นการเพิ่มเติมความคิดเดิมที่มุ่งเฉพาะการป้องกันสังคมจากอาชญากรรมเท่านั้น จากนั้นจึงเริ่มเข้าสู่แนวความคิดป้องกันสังคมยุคใหม่ ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

- 1.ทฤษฎีป้องกันสังคมถือเอาไว้ก่อนว่า การจัดการกับอาชญากรรมก็เพื่อป้องกันสังคมมากกว่าที่จะลงโทษผู้กระทำความผิด
2. จุดประสงค์ของทฤษฎีป้องกันสังคมก็เพื่อคุ้มครองป้องกันสังคมโดยใช้มาตรการที่เป็นกลางๆ นอกเหนือจากการลงโทษ คือการกักตัวออกมาจากสังคม การเฝ้าระวัง หรือ การรักษา
3. นโยบายอาญา เป็นไปเพื่อป้องกันส่วนบุคคลมากกว่าที่จะป้องกันอาชญากรรม มุ่งที่จะให้ผู้กระทำผิดกลับเข้าสู่สังคมได้
4. วิธีการนำบุคคลกลับเข้าสู่สังคมใหม่ จะต้องประกอบด้วยความคิดเรื่องมนุษยนิยมของกฎหมายอาญาด้วย กล่าวคือ การนำความมั่นใจในตนเองและความรับผิดชอบของบุคคลคืนมา รวมถึงการพัฒนาความรู้สึกในคุณค่าของความเป็นมนุษย์ด้วย
5. วิธีการนำบุคคลกลับเข้าสู่สังคมนอกจากมีความคิดเรื่องมนุษยนิยมแล้ว ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องจะต้องปฏิบัติโดยมีความเข้าใจอย่างศาสตร์ ของปรากฏการณ์ของอาชญากรรมและบุคลิกภาพของผู้กระทำความผิดด้วย

อิทธิพลของทฤษฎีป้องกันสังคมนี้ แทรกซึมและปรากฏอยู่ในกฎหมายของประเทศต่างๆ มากมาย ในกฎหมายเกี่ยวกับการคุกคามทางโทรศัพท์ในต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน นอกจากจะมีการกำหนดให้การคุกคามทางโทรศัพท์เป็นความผิดฐานหนึ่งแล้ว ในบางประเทศ เช่น ในหลายมลรัฐของสหรัฐอเมริกา ยังมีการกำหนดมาตรการในการคุ้มครองและป้องกันภัยก่อนการกระทำความผิดให้กับผู้ถูกระทำ ผู้ถูกระทำสามารถร้องขอต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองทางแพ่ง (Civil Restraining Order) โดยแสดงหลักฐานเพียงว่า มีการคุกคามทางโทรศัพท์เกิดขึ้นและก่อให้เกิดความกลัว ศาลจะรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ และออกคำสั่งคุ้มครองโดยไม่ต้องรอให้ความเสียหายปรากฏ เช่น ห้ามผู้กระทำติดต่อกับผู้ถูกระทำในช่วงเวลาที่

กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการกระทำความผิดที่อาจเกิดตามมาจากการคุกคามดังกล่าวในอนาคต มาตรการนี้ถูกนำมาใช้เป็นเงื่อนไขในการคุมประพฤติภายหลังจากมีการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดหรือกรณีมีการพักการลงโทษด้วย การฝ่าฝืนมาตรการดังกล่าวมีผลทำให้ ผู้กระทำต้องรับผิดในข้อหาที่รุนแรงกว่าเดิม ดังนั้นเป็นการปรากฏของทฤษฎีป้องกันสังคมเพื่อคุ้มครองบุคคลและสังคมจากการคุกคามทางโทรศัพท์อย่างหนึ่ง

2.5 แนวคิดและทฤษฎีที่สนับสนุนการใช้มาตรการทางอาญาต่อผู้กระทำการคุกคามทางโทรศัพท์

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึงแนวคิดทฤษฎีที่สนับสนุนการใช้มาตรการทางอาญาต่อผู้กระทำการคุกคามทางโทรศัพท์ ในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เพื่อนำไปสู่การหามาตรการที่เหมาะสมในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำทางโทรศัพท์ดังกล่าวต่อไปโดยมีรายละเอียดดังนี้

2.5.1 แนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการลงโทษผู้กระทำความผิด

ในทางอาญาเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ปฏิบัติการที่สังคมมีต่อการกระทำความผิดนั้น มีทั้งในด้านของการปราบปรามและการป้องกัน ปฏิบัติการในด้านการปราบปราม คือ การลงโทษผู้กระทำความผิด

Andrew Von Hirsch ให้คำอธิบายไว้ว่า การลงโทษหมายความว่า การที่รัฐกำหนดภาวะอย่างหนึ่งอย่างใดแก่บุคคลซึ่งภาวะนั้นโดยปกติธรรมดาแล้วถือเป็นสิ่งไม่พึงปรารถนา ในอันที่จะตอบโต้เนื่องจากการที่บุคคลนั้นได้กระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมขึ้น (Von Hirsch, 1976:35)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ให้ความหมายของคำว่าโทษ หมายถึง ความไม่ดี ความชั่ว ความผิด ผลแห่งความผิดที่ต้องรับ ผลร้าย

โทษทางอาญานั้นจะต้องประกอบด้วย ลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. ลักษณะภายนอกของโทษ เป็นผลร้ายซึ่งตอบแทนผู้กระทำความผิดอันมีลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่ร่างกายหรือผลอันไม่พึงพอใจอื่น ๆ เช่น การสูญเสียอิสรภาพทางร่างกาย การสูญเสียทรัพย์สิน ผลร้ายดังกล่าวเป็นการตอบแทนผู้กระทำผิดเป็นการเฉพาะตัวในการที่เขาได้กระทำผิดต่อกฎหมายด้วยความสมัครใจ

2. ผู้มีอำนาจกำหนดโทษ ต้องเป็นบุคคลที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจลงโทษ ซึ่งปกติจะเป็นศาลและจะต้องมีวิธีพิจารณาตลอดจนวิธีการลงโทษตามที่กฎหมายบัญญัติ

3. วัตถุประสงค์ของการลงโทษ คือ เพื่อตอบแทนความผิดของผู้กระทำความผิด อันมีลักษณะเป็นการตำหนิผู้กระทำความผิดว่าได้ทำในสิ่งที่ไม่สมควรและไม่ควรเกิดการกระทำเช่นนั้นขึ้นในสังคมอีก

จากแนวความคิดข้างต้น ทำให้เกิดการแบ่งทฤษฎีการลงโทษในปัจจุบันออกเป็น 2 ทฤษฎีใหญ่ๆ คือ ทฤษฎีทดแทน(Retributive) และทฤษฎีอรรถประโยชน์ (Utilitarian theory)

ตามหลักของทฤษฎีทดแทน การลงโทษที่ชอบด้วยกฎหมายต้องประกอบไปด้วย 3 เงื่อนไข ประการแรก ต้องเป็นการกระทำเพื่อแก้ไขความเสียหายที่ผู้กระทำได้ก่อขึ้น หรือทดแทนความรู้สึกที่ผู้เสียหายต้องสูญเสียไปเพราะการกระทำนั้น ประการที่สองการลงโทษต้องกระทำเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม และประการสุดท้ายต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำความผิด

สำหรับทฤษฎีอรรถประโยชน์นั้น ไม่พิจารณาถึงความร้ายแรงอันเกิดจากความน่าตำหนิของผู้กระทำความผิด แต่ให้คำนึงถึงผลดีที่สุดที่จะตามมาจากการลงโทษ การลงโทษจึงทำได้เฉพาะในกรณีที่แก้ไขผู้กระทำความผิด หรือตักเตือนเพื่อไม่ให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่างมุ่งเน้นผลในอนาคตของการลงโทษ และการลดจำนวนอาชญากรรม ทั้งนี้โดยถือว่าการลงโทษเป็นวิธีการที่จะทำเพื่อให้บุคคลกลัวไม่กล้ากระทำความผิด หรือทำให้บุคคลอื่นกลัวการถูกลงโทษเหมือนอย่างผู้กระทำความผิด หรือการลงโทษเป็นวิธีแก้ไข หรือฟื้นฟูจิตใจให้ผู้กระทำผิดกลับตัวเป็นคนดี หรือเป็นการกระทำเพื่อตัดความสามารถของผู้กระทำความผิดในการที่จะก่ออาชญากรรมขึ้นอีก(ณรงค์ ใจหาญ,2543:21)

จากการศึกษาแนวคิดของทั้ง 2 ทฤษฎีพบว่าระบบการลงโทษปัจจุบันไม่ใช่มุ่งแค่ลงโทษ แต่จะต้องคำนึงถึง 3 มาตรการประกอบกัน คือ

1. การลงโทษต้องเหมาะสมกับความผิด
2. การลงโทษต้องแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ซึ่งอาจเป็นการบำบัดรักษา การให้การศึกษาอบรม เป็นต้น
3. การลงโทษต้องป้องกันสังคม

ศาสตราจารย์ Herbert L. Packer เสนอหลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษอาญาซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางไว้ดังนี้

- (1) คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นว่าการกระทำนั้นคุกคามหรือเป็นอันตรายร้ายแรงต่อการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม
- (2) การลงโทษทางอาญาต้องทำให้กระทำผิดนั้น ๆ ลดน้อยลง

(3) การลงโทษอาญาต้องไม่ทำให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของสังคมต้องลดน้อยลง

(4) หากเป็นความผิดอาญาแล้ว จะสามารถบังคับใช้กฎหมายอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ โดยต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพในการสืบหาและจับกุมผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ

(5) กระบวนการยุติธรรมทางอาญาต้องมีประสิทธิภาพในการพิสูจน์ความผิดและลงโทษผู้กระทำความผิด โดยไม่ก่อให้เกิดภาระแก่การดำเนินกระบวนการจนเกินขอบเขต

(6) ไม่มีทางเลือกอื่นที่เหมาะสมกว่าการลงโทษทางอาญา

อย่างไรก็ดี จากที่ได้ศึกษามาแล้วข้างต้นว่าการคุกคามทางโทรศัพท์เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ มีรูปแบบของการคุกคามแตกต่างกันขึ้นอยู่กับเจตนาและวัตถุประสงค์ของผู้กระทำ ผลที่เกิดขึ้นก็มีความหนักเบาแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของผู้กระทำ ในบางครั้งพบว่าการคุกคามทางโทรศัพท์นั้นเกิดจากการกระทำของผู้ที่มีสภาพจิตใจไม่ปกติ จำเป็นที่จะต้องได้รับการบำบัดรักษา มาตรการการลงโทษเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาการกระทำความผิดที่เกิดจากบุคคลในลักษณะดังกล่าว โทษอาญาจะไม่เพียงพอที่จะช่วยป้องกันภัยที่จะเกิดกับผู้ถูกกระทำ หรือยังไม่เพียงพอที่จะหยุดยั้งพฤติกรรมการคุกคามทางโทรศัพท์ได้ จึงควรหามาตรการอื่นๆทางกฎหมายมาใช้บังคับด้วย โดยมาตรการอื่นๆทางกฎหมายที่สามารถนำมาใช้กับผู้กระทำการคุกคามทางโทรศัพท์นี้ได้แก่ การใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

2.5.2 แนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย

สิรินทร์ เฉลิวัฒน์ อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ว่า การใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิด โดยวิธีการเพื่อความปลอดภัยจะถูกกำหนดขึ้นตามสภาพความเป็นอันตรายที่ปรากฏ ด้วยเหตุที่เป็นความจำเป็นของรัฐที่จะต้องหาวิธีการป้องกันมิให้ความผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคมเกิดขึ้น และหลีกเลี่ยงความผิดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต (สิรินทร์ เฉลิวัฒน์, 2533:25) ทั้งนี้เพราะในบางกรณีการกระทำของบุคคลบางประเภทหรือพฤติกรรมบางลักษณะยังไม่อาจถือว่าเป็นความผิดต่อกฎหมาย แต่สภาพของบุคคลเหล่านั้นอาจมีสภาพความเป็นอันตรายปรากฏออกมาให้เห็นแล้วและสมควรที่จะมีการป้องกัน ถ้าปล่อยไว้ให้พฤติกรรมดังกล่าวยังดำเนินอยู่ต่อไปก็จะนำมาซึ่งความเป็นอันตรายได้ ในอนาคต

วิธีการเพื่อความปลอดภัยจึงถูกนำมาใช้บังคับแก่บุคคลเป็นการเฉพาะราย เพื่อป้องกันผู้มีสภาพเป็นอันตรายและน่าจะกระทำความผิดขึ้นได้ มิให้กระทำความผิด หรือกระทำความผิดขึ้นอีก เป็นมาตรการหนึ่งที่รัฐนำมาใช้เสริม เพื่อป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม นอกจากการใช้โทษในการปราบปราม ซึ่งการลงโทษเพียงอย่างเดียวนั้นอาจไม่เพียงพอ หรือไม่อาจใช้กับบุคคลเหล่านั้นได้ ตัวอย่างเช่น บุคคลวิกลจริต ผู้กระทำความผิดติด

นิตย ผู้ประพาดิตนเป็นันธพาล ฯลฯ เป็นมาตรการที่นำมาเสริมวิธีการลงโทษ ซึ่งสิรินทร์ เณลิมวัฒน์ ได้แสดงให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภย ไว้ดังนี้ (สิรินทร์ เณลิมวัฒน์,2533)

วิธีการเพื่อความปลอดภยใช้หลัก Nullum crimen , Nulla poena , Sine lege (ไม่มี ความผิด ไม่มีโทษถ้าไม่มีกฎหมาย) ร่วมกัน จึงก่อให้เกิดลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

1. วิธีการเพื่อความปลอดภยจะนำมาใช้เมื่อมีความผิดเกิดขึ้นแล้ว ยกเว้นเฉพาะการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภยในการเรียกประกันทัณฑ์บน

2. วิธีการเพื่อความปลอดภยจะนำมาใช้ต่อเมื่อมีกฎหมายบัญญัติ

3. การใช้วิธีการเพื่อความปลอดภยต้องให้ศาลเป็นผู้กำหนดและต้องเป็นวิธีการที่ได้กำหนดไว้ในกฎหมายเท่านั้น

อย่างไรก็ดี วิธีการเพื่อความปลอดภยยังมีลักษณะที่แตกต่างไปจากโทษ กล่าวคือ

1. การลงโทษคำนึงถึงเจตนาของผู้กระทำผิด แต่วิธีการเพื่อความปลอดภยคำนึงถึงสภาพความเป็นอันตรายของผู้กระทำ

2. การลงโทษเป็นการกระทำที่ทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเจ็บปวด ความลำบาก ความทุกข์ การเสื่อมเสียเกียรติ แต่วิธีการเพื่อความปลอดภยนั้นเป็นสิ่งที่ใช้ทดแทนหรือเพิ่มเติมจากการลงโทษ ในกรณีสภาพบุคคลไม่เหมาะสมกับการลงโทษ จึงไม่จำเป็นที่จะต้องก่อให้เกิดเจ็บปวด ความลำบาก ความทุกข์ และไม่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติ

3. การลงโทษกำหนดตามสัดส่วนความหนักเบาของการกระทำความผิด ส่วนวิธีการเพื่อความปลอดภยนั้น กำหนดตามสภาพความเป็นอันตรายของบุคคล

4. ระยะเวลาของการลงโทษนั้นสามารถกำหนดไว้อย่างแน่นอนตายตัว แต่การใช้วิธีการเพื่อความปลอดภยไม่อาจกำหนดเวลาที่แน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับการพิจารณาว่าสภาพความเป็นอันตรายหมดไปหรือยัง

5. คำพิพากษาให้ลงโทษเป็นคำพิพากษาถึงที่สุดที่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่วิธีการเพื่อความปลอดภยนั้น สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพความเป็นอันตรายของบุคคล

6. หลักกฎหมายไม่มีผลย้อนหลังไม่นำมาใช้กับวิธีการเพื่อความปลอดภย

7. สภาพที่เป็นอันตรายของบุคคล อาจยังมีอยู่หลังจากคดีขาดอายุความแล้ว ดังนั้น อายุความที่เกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภยจึงต่างจากโทษ

8. การนิรโทษกรรมและการลบล้างมลทิน ไม่ใช้กับวิธีการเพื่อความปลอดภย

9. หลักเรื่องการไม่ลงโทษซ้ำซ้อนไม่ใช้กับวิธีการเพื่อความปลอดภัย

10. โทษลงก่อนคำพิพากษาถึงที่สุดไม่ได้ แต่วิธีการเพื่อความปลอดภัยอาจบังคับได้แม้คำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด เช่น การให้การศึกษาแก่ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้เยาว์

ทั้งนี้ในปัจจุบัน มีวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่ใช้อยู่ตามประมวลกฎหมายอาญา 5 ประเภท ได้แก่

การกักกัน คือ การควบคุมผู้กระทำความผิดติดนิสัยไว้ในสถานที่ที่กำหนด เพื่อป้องกันการกระทำความผิด เพื่อตัดนิสัย และเพื่อสร้างโอกาสในการฝึกหัดอาชีพ

การห้ามเข้าเขตที่กำหนด คือ การห้ามบุคคลเข้าไปในสถานที่ที่กำหนดไว้ตามคำพิพากษา ซึ่งใช้ได้กับทั้งกรณีมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว และกรณีแม้ยังไม่มีกระทำความผิด แต่ศาลเห็นว่าบุคคลนั้นๆ อาจจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น หรือในกรณีศาลสั่งให้ทำทัณฑ์บนหรือหาประกันแต่บุคคลนั้นไม่ยอมทำหรือทำไม่ได้ศาลจะสั่งห้ามบุคคลนั้นเข้าเขตที่กำหนดก็ได้

การประกันทัณฑ์บน คือ กรณีพนักงานอัยการเสนอคำร้องต่อศาลแสดงเหตุว่าบุคคลใดจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น หรือกรณีศาลไม่ลงโทษบุคคลใดตามที่ถูกฟ้องแต่มีเหตุควรเชื่อว่าบุคคลนั้นจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น ศาลจะให้บุคคลดังกล่าวมาทำสัญญาทัณฑ์บนต่อศาลว่าจะไม่ก่อเหตุร้ายขึ้นในเวลาที่กำหนด ทั้งนี้หากผิดสัญญาต้องชำระเงินที่ระบุตามสัญญาทัณฑ์บนนั้น

การคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล คือ การควบคุมบุคคลที่มีสภาพจิตไม่ปกติซึ่งไม่ต้องรับโทษเพราะกระทำผิดในขณะที่ไม่รู้ผิดชอบ หรือ รับโทษต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนดเพราะรู้ผิดชอบอยู่บ้าง ให้อยู่ในสถานพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาก่อนกลับเข้าสู่สังคม เพื่อไม่ให้บุคคลเหล่านั้นก่อเหตุร้ายหรืออันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของบุคคลอื่น

การห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง คือ การที่ศาลสั่งห้ามบุคคลใด ๆ ประกอบอาชีพอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้นั้นอาศัยการประกอบอาชีพดังกล่าวในการกระทำความผิดได้อีกต่อไป

สรุปได้ว่าปัญหาการคุกคามทางโทรศัพท์นั้นเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ มีรูปแบบ ของการคุกคามแตกต่างกันขึ้นอยู่กับเจตนาและวัตถุประสงค์ของผู้กระทำ ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบมากมายต่อผู้ถูกระทำ และสมควรที่ผู้ถูกระทำจะได้รับความคุ้มครองโดยมาตรการทางกฎหมายกฎหมาย การพิจารณาแก้ไขปัญหาการคุกคามดังกล่าวอย่างเหมาะสม จึงควรมีทั้งการลงโทษผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อเป็นการตำหนิผู้กระทำ เพื่อให้ผู้กระทำเกิดความสำนึกในสิ่งที่กระทำ และเพื่อไม่ให้บุคคลอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ในกรณีที่การ

ลงโทษไม่เพียงพอต่อการแก้ปัญหา อาจนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่เหมาะสมมาใช้เพื่อเสริมวิธีการลงโทษ ซึ่งจะได้มีการศึกษาวิเคราะห์โดยละเอียดในบทต่อไป

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องก่อนหน้านี้นี้ พบว่า ตูลญา โรจน์ทั้งคำและคณะ ป. ทอรวีวงศ์ (2554:1-16) ได้ทำการศึกษาถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในกรณีการละเมิดสิทธิโดยพฤติกรรมการรบกวนด้วยการส่งข้อความสั้นเข้าสู่เครื่องรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ และปัญหาทางกฎหมายในการนำเอากฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันมาปรับใช้กับกรณีพฤติกรรมดังกล่าว โดยดำเนินการวิจัยเป็น 2 ส่วน คือ การศึกษาเชิงคุณภาพโดยวิเคราะห์เนื้อหาของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรบกวนสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวด้วยการส่งข้อความสั้นเข้าสู่เครื่องรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ และการศึกษาเชิงปริมาณโดยการสำรวจความคิดเห็นของผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในเขตพื้นที่วิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม เพื่อทราบถึงการรับรู้สิทธิ การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และมาตรการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลจากการถูกรบกวน

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาเนื้อหา ขอบเขต องค์ประกอบความผิดในกฎหมายของไทยและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้ถูกรบกวนด้วยการส่งข้อความสั้นทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ และ 2) สำรวจความคิดเห็นของผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการรับรู้สิทธิการละเมิดส่วนบุคคลและมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลจากการติดต่อทางโทรศัพท์เคลื่อนที่

งานวิจัยดังกล่าวทำการศึกษาวิจัยเฉพาะในแง่ของความตระหนักรู้ถึงสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้ถูกรบกวน และจำกัดเฉพาะการถูกรบกวนด้วยการส่งข้อความสั้นผ่านทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ แต่ในงานวิจัยฉบับนี้ได้ทำการศึกษาเชิงคุณภาพเพื่อทราบถึงรูปแบบการคุกคามทางโทรศัพท์ที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันนอกเหนือจากการได้รับข้อความสั้นโดยไม่ยินยอม และเพื่อทราบผลกระทบที่แท้จริงที่ผู้ถูกคุกคามผ่านทางโทรศัพท์ได้รับไม่ว่าจะเป็นผลกระทบต่อจิตใจ ผลกระทบต่อร่างกาย หรือผลกระทบต่อความเป็นอยู่ส่วนตัว แนวทางการแก้ไขปัญหาที่ผู้ถูกกระทำเลือกใช้และความคิดเห็นของผู้ถูกกระทำต่อการปัญหาการคุกคามผ่านทางโทรศัพท์ดังกล่าว นอกจากนั้นจะได้รูปแบบของการคุกคามที่รับทราบจากการศึกษามาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อทราบสภาพปัญหาทางกฎหมายและสามารถหาแนวทางแก้ไขต่อไป